

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 75.

Sjette Sessions anden Samling.

30te Møde.

Mandagen den 12te Februar Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Tfcherning: Jeg synes, at vi komme ind paa et endnu vanskeligere Gebeet, naar vi fastholde Begrændsningen: „Familieforsørger“, end naar vi fastholde Begrændsningen: „Gift“; thi at Vedkommende er Familieforsørger er noget saa Tilfældigt, at det efter min Mening, ikke hører ind under Loven, som den forøvrigt er affattet. Jeg opfatter Loven, som Finansministeren har forelagt den, og derefter er det „Familieforsørgere“, som skulle have Understøttelse; naar man bringer dette i Forbindelse med den Betragtning, som der er gjort gjældende af et æret Medlem bagved mig (Gomard) og af en af mine nærmeste Sidemænd (Damfjer), at der nemlig er Bestillingsmænd i Staten, som, for at kunne udøve deres Bestilling, maae benytte en Hjælp, som de selv maae bekoste, men hvortil Staten giver dem Understøttelse, saa spørger jeg, om deres Indtægt da ikke ogsaa skal forhøies, for at de kunne betale deres Arbejdere bedre. Den ærede Finansminister vil vistnok benægte det, og jeg skal ikke gaae i Rette med hãm derom, men kun vise, hvor besynderligt Principet saa stiller sig, idet nemlig den, der forsørger Personer, der ere Staten aldeles uvedkommende, skal efter Lovforslaget have en Understøttelse af Staten, fordi han har paataget sig denne Forsørgelse, hvorefter de, der, som de omhandlede Bestillingsmænd, forsørge Personer, som arbejde for Staten, Intet skal have. Lad os forudsætte, at en Embedsmand, som skal holde Skrivere, holder dem paa Koste og Løn, hvilket han jo gjerne kan gjøre, naar han finder det

bequemt, saa er det jo aabenbart, at han er „Familieforsørger“ for sine Skrivere, og skulde altsaa efter Loven, naar han hører til de deri betegnede Classer, have Understøttelse, selv om han er ugift (Stemmer: Nei han skal Intet have, han er ikke Familieforsørger!). Ja, saa er det uheldigt, at han Intet skal have, thi han er aabenbart „Familieforsørger“ for Personer, der besørge Statens Tjeneste udført, og han har maaskee netop taget disse Folk i sit Huus, forat han kan være sikker paa, at have stikkelige Folk, som han fra Time til anden kan kontrollere, og derved faae Statens Tjeneste udført paa den bedste Maade. Den ærede Rigsdagmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Broberg) vil forresten lægge Mærke til, at jeg talte om, at private Folk ved deres eget Exempel kunde bringe det dertil, at deres Arbejdere bestille Noget; det var altsaa akkurat det Modsatte af hvad han meente, jeg sagde. Jeg troer, at den ærede Minister urigtigt har opfattet forskjellige Uttringer, som ere fremkomne i denne Sag; den ærede Minister har ganske rigtigt sagt, at det er umuligt i en Lov at omfatte alle de enkelte Forhold; man maa see at sætte en almindelig Begrændsning, skjøndt man er sig selv bevidst, at man derved i det enkelte Tilfælde kan begaae Feil, og maaskee endogsaa komme i Modsigelse med sit eget Princip. Det er rigtigt. Men det maa dog bemærkes, at Feilen bliver overordentlig stor, naar man giver et Tillæg til en Mand, som har 999 Rd. i Indtægt og er gift, men ingen Børn har, og derimod ikke giver den Bestillingsmand Noget, som har imellem 200 á 300 Rd., fordi han er ugift. Man maa vel lægge Mærke til, at i det ene Tilfælde er der kun to Personer, som dele 999